

Г. Хрисодактилъ бѣ навелъ главѣ и слушаше.
Дъщеря му продължаваше.

— И тъй, татко, азъ не считамъ себе си никакъ повин-
на, ако ви ся исповѣдамъ така нѣкакъ. — Ами майкѣ си,
която е крайно ядосана и отчаяна за това твое поведеніе?

— Тъкмо заради майкѣ си азъ не щѣ ни да знаѣмъ. —
Какъ? Какъ? рече троснато г. Хрисодактилъ накълменъ.

— Тъй татко! — Ты си продерзлива. — Никакъ не съмъ.
Стига да ми дадѣте волѣ да ся истълкувамъ. — Казвайте.

Ерминія извади изъ пазвъ единъ пликъ писма, разгъ-
на пликътъ та го сложи на масѣтъ и казъ:

— Татко! сега ще научишь колко си злочестъ. — Азъ
ли? Вы сякате че азъ не виждамъ колко злочестъ мя
правите вы съ поведеніето си! — Насъ остави на стра-
на. Ний сме дъщеритѣ. Да узнайте и на майкѣтъ рабо-
тытъ. — И на майкѣтъ? — И нейнытъ! — Сирѣчь? —
Сирѣчь че фамиліята ни носи много патна поради тѣзи
майкѣ и че прѣдпочтително бы было Ерминія Хрисодакти-
лева да либи Филиво учителя на фортепіяното, а не майката
и съпругата ви господжа Хрисодактилица да либи г. Филиво.

Г. Хрисодактилъ позеленѣ като да бѣше го ухапала
змія внезапно. Студенъ потъ го облѣ, кръвта му удари въ
главѣтъ, слѣпытъ му очи загупахъ и подума излека:

— Кога е тъй покажи ми злочестинѣтъ ми. — Вы по-
знавате почеркътъ на майкѣ ми, господине татко. — По-
знавамъ го рече съ растреперанъ и прѣсякналъ гласъ г.
Хрисодактилъ. — Тогазъ вземѣте по-напрѣдъ и прочетѣте
туй писмо.

Съ растреперанъ рѣкъ г. Хрисодактилъ пое писмото
и прочете слѣдующето.

«Прѣвзжделенный ми Филиво!

«Когато израженіята ти мя убѣждаватъ че не остава
вече никоя надѣжда да ся спосрѣщнатъ сърцата ни, кога-